

Henshold til dette Lovforslag, vilde veie op mod hinanden. — Jeg favner en nøiere Bestemmelse med Hensyn til § 1, thi naar den siger: „med de flere andre Midler, der hidtil have været henlagte til geistlige Embeders Løn“, hvilke altsaa ogsaa skulle gaae ind i Statskassen, seer jeg ikke rettere, end at det ogsaa maa gjælde de $1\frac{1}{2}$ Lønde Byg til Provsternes Løn, som ydes af hver Kirke; men senere omtaler Lovforslaget ikke, hvorledes der skal være at forholde med disse Ydelse — Naturalydelse eller Pengeydelse, forsaavidt de ere omfatte i Penge, — eller hvorledes Provsternes tænkes lønne; det sees ikke, at der i Forslaget er taget Hensyn til, at Provsternes lønnes paa den uværende Maade, eller om de for Fremtiden skulle lønnes paa en lignende Maade. Dette Spørgsmaal stiller sig frem for mig, fordi jeg netop paa Grund af, at vi have Provster, har havt et særligt Diet for en Besparelse, som jeg nu skal omtale, og jeg vilde derfor gjerne fra den ærede Forslagsstilleres Side have den nødvendige Oplysning om, hvorvidt man har havt Diet rettet paa Provsternes og deres Lønning. Sagen er nemlig den, at det flere Gange har stillet sig frem for mig, at vi uden al Tvivl burde og med Lethed kunde undvære Biskopper her i Landet. Det vil, uden at man behøver at gaae altfor meget ind paa Kirkehistorien, være de fleste af de Herrer bekendt, at Reformationen hertilands afløste de katolske Biskopper, hvorefter vi ved en Kirkevielse af en tydsk Præst fik et Slags Biskop eller Tilsynsmand, der blev kaldet Superintendent, og som valgtes af Kjøbstædernes Præster rundt omkring i Stifterne. Disse Superintendenter forandrede Charakter ved Enevoldsmagtens Indførelse 1660, ved hvilken vi ikke blot fik en Erkebiskop i Biskop Svane, men tillige Bispeembeder, for en Deel i deres uværende Form. Disse Bisperes Virksomhed blev da nærmere bestemt, og de have næsten usforandret virket siden den Tid, men undersøger man, hvorledes den lutheriske Kirke opfatter Bispeembedet i dets kirkelige Forstand, seer man, at den augs-

burgske Confession aldeles ikke tillægger Biskopperne anden Myndighed som kirkelige Embedsmænd end den, at dem er Ordet og Sacramenternes Forvaltning betroet, at de kunne meddele Tilgivelse for Synder, at de skulle undersøge den offentlige Lære og forkaste den forvargelige Lære, der afviger fra Evangeliet, og udelukke de Ryggeløse fra Kirkens Samfund, naar deres Ugudelighed er kundbar, dog ikke ved menneskelig Magt, men i Kraft af Ordet, medens den augsburgske Confession paa den anden Side udtrykkeligt siger, at, hvis Biskopperne ere i Besiddelse af verdslig Regjering, da besidde de samme, ikke som Biskopper efter Evangeliets Anordninger, men som menneskelig Myndighed, dem forlenet af Konger og Keisere til borgerlig Bestyrelse af deres Gods. Men det er en ganske anden Forretning — siger Confessionen fremdeles —, som ikke har Noget med deres Embede efter Evangeliet at gjøre. Efter disse Oplysninger haaber jeg at have tilbageviist enhverjomhelt Bestyrelse for, at jeg, naar jeg nu her tager dette Spørgsmaal frem, derved i nogen Maade kommer ind paa det kirkelige Gebeet. Vi staae her kun som Folkerepresentation, der bestemmer, hvilke Embedsmænd der skal være, hvorpaa deres Forretninger skulle gaae ud, og hvilken Løn de skulle have. Der er i § 2 sat et Minimum af 21,400 Rbd. og et Maximum af 25,600 Rbd. for Biskoppernes Lønning, foruden 4,000 Rbd. i Contoirholdsgodtgjørelse, men her til vil, naar Bispegaardene og de Forder, som endnu ligge dertil, sælges, komme en aarlig Indtægt af Capitalens Forrentning, saaledes at jeg regner det Hele som en rund Sum af 30,000 Rbd. Jeg spørger nu, om det ikke er rigtigt og nyttigt at bespare disse 30,000 Rbd. om Aaret, og jeg paastaar allerførst med Hensyn til Biskopperne, at de ere et Omsvøbsdepartement. Jeg skal i saa Henseende henvise til et Vidnesbyrd, som neppe vil blive forkastet af Nogen, ikke engang af den høitærede Kirkeminister, og det er en Udtalelse af afdøde Biskop Mynster. Han siger nemlig i sine Erindringer,